

HELENA SIGANDER

BANKRÅNET

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Bankrånet.....	3
Rånarna försvinner.....	9
Polisen kommer.....	12
Sivs dröm.....	18
Siv tvekar.....	24
Glass.....	30
De tre rånarna.....	36
Det stängda macken.....	41
Iskallt.....	48
Rädsla.....	54
På marknaden.....	65
Röda ballonger.....	68
Polisen griper in.....	77
Förföljd.....	88
Ett ovanligt köp.....	91
Ett oväntat möte.....	96
Den sista gången.....	103

BANKRÅNET

Siv Ström arbetade på banken.
Det var Sivs sista arbetsdag före semestern och
hon längtade efter att vara ledig.
Då skulle hon lata sig.

Siv var gift med Per och de hade två barn.
Siv älskade sin familj för det mesta, med ibland
ville hon skrika rakt ut:
– Jag orkar inte mer! Jag står inte ut! Lämna mig
i fred!

Arbetet på banken var stressigt och det var
jobbigt att hinna med barnen efter arbetstiden.
På kvällen orkade hon knappt tala med Per.
De hann inte vara tillsammans så ofta.

Ibland önskade Siv att hon var singel.

Då skulle hon sova ut på morgnarna och måla naglarna flera gånger i veckan och hon skulle alltid vara snygg i håret.

Nu var klockan snart tre.

Klockan tre skulle semestern börja och då skulle allting bli bra.

Semester, tänkte Siv.

Finns det något bättre? Jo, fotbad kanske.

Siv fantiserade om semestern.

Familjen skulle åka till stugan och barnen

Nenne och Kalle skulle bada i sjön, som låg långt från stugan.

Per skulle passa dem. Medan de badade skulle hon äntligen få lugn och ro.

Siv skulle ta fotbad på trappan.

Hon skulle dricka kall saft, höra bin som

surrade, känna doft av tallbarr och känna solens hetta i ansiktet.

Siv log. Per och jag ska älska med varandra på semestern, tänkte hon.

Det har vi inte gjort på längre.

Plötsligt blev det tyst på banken.

Kunderna slutade prata.

Alla stod stilla.

Siv såg vad som hände.

Två maskerade män kom in på banken.

Männen hade vapen.

Vapnen och rånarluvorna skrämde henne så att benen började darra.

Männen skulle råna banken.

Tänk, om de skjuter mig, tänkte Siv.

Just före semestern.

Siv tänkte på sina barn, Nenne och Kalle.

Hon längtade efter Per.

Rädslan fick henne nästan att börja gråta.

Tänk, om jag aldrig får se min familj igen.

Siv glömde att hon ville vara singel.

Hoppas att de inte skjuter mig, tänkte hon.

Den ene rånaren stod på vakt vid dörren.

– Håll er stilla, sa han. Detta är ett rån.

Den andra rånaren gick rakt mot Sivs kassa.

Inne på banken var alla rädda.

Utanför banken märktes inte rånet.

Det var som två skilda världar.

Solen sken genom bankens fönster, på

trottoaren promenerade människor.

En grå bil stod parkerad utanför banken.

Föraren läste på en bilkarta.

Livet var som vanligt där ute.

Siv ville göra något, trycka på alarmknappen
eller skrika eller blunda.

Men hon vågade inte röra sig.

Rånaren var framme vid hennes kassa.

Det var som i en dröm.

– Get hit pengarna, sa rånaren, och kastade en
väska mot henne.

Sivs händer skakade. Hon mådde illa när hon tvingades öppna kassalådan.

– Siv Ström, min dröm, viskade rånaren.

Siv fick tårar i ögonen.

Hon var rädd och rasande på samma gång.

Sivs händer kändes stela.

Siv fumlade med pengarna.

– Raska på, skrek rånaren.

Hon ville kasta sedlarna i ansiktet på rånaren.

Fast det vågade hon inte.

Rånaren knackade med vapnet på disken.

Det var otäckt. Siv hade aldrig sett ett vapen på nära håll.

Rånaren hade svarta handskar på sig.

Det skrämde henne också.

Siv fyllde väskan med pengar och rånaren tog väskan.

Sedan gick han baklänges mot dörren.

Vid dörren stod den andre rånaren som hade vaktat. Nu gick han ut.

– Ta det lugnt allihop. Räkna till hundra innan ni ringer polisen, sa rånaren.

Han pekade på Siv och sa:

– Siv Ström, min dröm.

Rånarens hand såg konstig ut.

Siv såg att det var något fel på den.

Hon var så rädd, att hon inte kunde komma på vad felet var.

Rånaren sprang ut.

Inne på banken stod alla stilla.

Ingen visste vad de skulle göra.

Då svimmade en kvinna.

Kunder och anställda hjälpte henne.

Ingen såg vart rånarna tog vägen.

RÅNARNA FÖRSVINNAR

Utanför banken drog rånarna av sig rånarluvorna och stoppade luvorna i väskan med pengarna.

Sedan gick de mot en grå bil, den som Siv hade sett genom fönster.

– Fick ni pengarna? frågade mannen i bilen.

– Ja, sa en rånare. Ta väskan.

Vi sticker runt hörnet och tar vår bil.

Rånaren kastade in väskan i den grå bilen.

Mannen i bilen tog fram en karta och låtsades läsa på den.

Rånarna fortsatte att gå gatan framåt.

En av rånarna var ljus och lång, den andre var kort och mörk.

Båda hade jeans på sig.

Nu såg de ut som vilka unga killas som helst.

*

Inne i banken var alla förvirrade.
Kvinnan som hade svimmat vaknade, men hon
låg kvar på golvet. Många grät.

Siv tryckte på alarmknappen till polisen.
Hon var rädd, men hon var också arg.
Hon ville inte att rånarna skulle komma undan.

Siv öppnade försiktigt dörren och tittade ut.
Längre bort på gatan såg Siv två män.
Hon såg deras ryggar. Den ene var lång, den
andre var kort. De hade jeans på sig.

Precis som rånarna, tänkte Siv.
Det måste vara de.

Rånarna försvann runt hörnet.
Hon smög efter dem.
När hon tittade runt hörnet var båda rånarna
borta.

De har kanske satt sig i en bil, tänkte Siv.

Men vilken bil?

Det var mycket trafik på den gatan.

En röd skåpbil körde förbi henne.

Sedan kom en blå bil.

På andra sidan körde en vit bil.

Det var omöjligt att se vilka som sett i bilarna.

Siv såg inte rånarna.

Hon gick tillbaka till banken.

Mitt framför banken stod en grå bil parkerad.

Siv hade sett den genom fönstret i banken.

Bilen hade stått där längre.

En person satt i bilen och läste på en stor karta.

Han har inget med rånet att göra, tänkte Siv.

Hon gick förbi den grå bilen.

Bilen startade och körde iväg.

Siv Ström gick in på banken.

Sivs arbetskamrater mådde dåligt.

Ingen hade blivit skakad, men alla var chockade.

POLISEN KOMMER

Sirener tjöt genom luften och blåljuset blixtrade mot husen.

Polisen kom i en stor svart piketbuss som parkerades utanför banken.

Poliserna hade vapen på sig och var klädda i svarta läderjackor.

Bankens kunder ville alla berätta vad som hade hänt.

Poliserna fick klart för sig att det hade skett ett rån.

En polisman vände sig till Siv.

Han verkade lugn och van vid rån.

– Jag heter Oskar Lund, sa han.

Jag är poliskommissarie.

Då hände något med Siv.

Det kändes som om Oskar och hon var ensamma på banken.

Oskars mörka ögon blixtrade.

Blicken liksom sög in henne mot honom.

Oskar var lång också, inte alls kort som hennes man Per.

Per såg vanlig ut. Han hade blå ögon och de blixtrade sällan mot henne.

Per blev upprörd och skrikig, när det hände något allvarligt.

Ibland visste inte Siv vad hon kände för Per längre. Siv hade inte haft sex med sin man på längre. Hon hade knappt talat med honom på veckor.

När Siv mötte Oskars ögon tändes en eld inom henne.

Det var en farlig eld.

Men från början var det bara som om en liten låga hade tänts längst inne i bröstet.

Den värmde.

- Jag heter Siv Ström, sa Siv.

- Berätta vad som har hänt här, sa Lund.

Siv berättade om rånet.

Oskar ledde henne fram till fönstret.

Den grå bilen var borta.

Där stod nu i stället polisens piketbuss.

Siv tänkte inte alls på den grå bilen.

Siv kände Oskars närhet.

Det hettade i kroppen på henne.

Oskar var manlig, tyckte Siv.

Han såg tuff ut.

- Kände du igen rånarna? frågade Lund.

- Nej.

- La du märkte till något speciellt?

- Nej, sa Siv.

Det fanns inga ledtrådar.

- Nu minns jag något, sa Siv.
- Va då? frågade Oskar Lund.
- Rånaren sa mitt namn, sa Siv.
- Hade du din namnbricka på dig?
- Nej, sa Siv.

Poliskommissarien kliade sig på hakan.

Siv kände doften av hans rakvatten.

Det luktade gott.

- Det var inte bra att de vet vad du heter.

Siv kände en kall kåre efter ryggen.

Hon ryste av obehag. Det gjorde ont i magen.

Hon ville berätta något mer för Oskar.

Det var något med rånarens hand.

Handen hade sett konstig ut.

Men Siv ville inte tänka på rånet.

Hon började darra och hon ville glömma allt så fort som möjligt.

Flera kunder hade blivit vittnen till rånet.
De fick gå till polisstationen och berätta vad de hade sett.

Poliserna skrev ned deras vittnesmål.
Sedan fick Siv och de andra vittnena skriva under med sina namn.
Sedan trodde hon att allt var över.

Siv skyndade sig att hämta Nenne på dagis.
Nenne var 5 år. Sonen Kalle var 8 år och gick hem själv från skolan.
Siv gav barnen smörgås och saft i köket.
Nenne och Kalle var snälla barn.
Siv ville inte att de skulle bli rädda, och därför berättade hon inte om rånet.

Siv gick till sovrummet och stängde dörren så att barnen inte skulle höra.
Sedan ringde hon till Per och berättade om rånet.

– Stackars dig, Siv, sa han.
Jag ska skynda mig hem.

Barnen fick se på teve i vardagsrummet.
Siv satte i köket och drack en kopp kaffe.
Hon tänkte på rånet, men mest tänkte hon på
Oskar Lund.

SIVS DRÖM

Per kom hem tidigare än vanligt.
Han gjorde allt för att Siv skulle ha det bra.

– Siv, lägg dig på soffan och vila, sa han.
Jag tar hand om barnen.

Per nattade Nenne och Kalle. Han läste en saga
och sedan berättade han om rånet.
Per sa att deras mamma hade gjort rätt.
Hon hade gett rånarna pengarna.

– Ska man inte ta fast tjuvar? frågade Kalle.

– Det gör polisen, sa pappa Per.

– Tänk om tjuvarna kommer hit, sa Nenne.

– De är långt borta nu, sa Per. Sov nu.

Barnen somnade.

Per gick och satte sig bredvid Siv i soffan.

Han ville höra allt om rånet.

Siv var blek, hon kände sig helt slut.

Hon ville inte prata om rånet. Per tjtade.

– Vad hände på banken? frågade han.

Till slut berättade Siv allting.

Medan Per lyssnade, blev han röd i ansiktet.

Han blev sådan, när han blev upprörd.

– Du kunde ha varit död nu, skrek han.

Barnen kunde ha varit utan mor nu.

– Sluta prata om det, sa Siv.

– Nu slutar vi prata om det där, sa Siv.

– Jag kunde ha varit utan fru nu, skrek Per.

– Sluta, du kan väcka barnen, sa Siv.

Men Per kunde inte sluta.

- Tänk, om de hade skjutit dig, sa han.

Siv började gråta. Per ångrade att han hade skrikit och försökte göra allt bra igen.

Han la sin ena arm om Siv och tryckte sig tätt intill henne.

- Det är tur att du inte är död, sa han.

Då reste sig Siv från soffan.

Hon rusade in i sovrummet, stängde dörren och kröp ned i sängen.

Efter en stund knackade Per på dörren.

- Förlåt mig, sa han. Jag säger en massa dumheter när jag blir orolig.

Per hade en kopp te i handen.

- Var så god, sa han och gav henne koppen.

- Tack, sa Siv.

Per pussade henne på huvudet.

Siv fick en huvudvärkstablett också.
Hon svalde den och somnade snart.

Per gick till vardagsrummet och satte sig i soffan. Teven var på, men han tittade inte. Han var orolig. Rånarna visste vad Siv hette, det var inte bra. Per visste inte vad han skulle göra.

Tur att vi åker på semester i morgon, tänkte han.

Siv drömde att hon var på banken.
I drömmen blev banken rånad.
En rånare hade svarta handskar på sig.
Något med hans fingrar var fel.
Vad var det?

– Siv Ström, min dröm, sa rånaren och pekade på henne.

Rånaren pekade inte med pekfingret.
Han pekade med långfingret.
Rånaren hade inte pekfinger.
Pekfinger var borta.

Per kom in i sovrummet. Siv vaknade.

– Jag har kommit på något, sa Siv.

– Vad då? frågade Per.

– Rånaren har inget pekfinger, sa Siv.

Per blev nästan som galen igen.

– Vilken tur att du inte är död, skrek han.
Jag kunde ha varit änka nu.

– Änkling heter det, sa Siv.

– Tänk på våra stackars barn.

– Men jag lever ju, sa Siv.

– Det är tur, vrålade Per.

Siv fick trösta Per, men hon kände att det var fel.
Per borde trösta henne.

Per är inte alls som Oskar Lund, tänkte Siv.

Oskar är lugn och grips inte av panik.
Han är inte heller rädd för rånare.

Siv såg inte Per i ögonen.
Hon kunde inte låta bli att tänka på Oskar.
Oskar Lund är polis, tänkte Siv.
En polis är van vid tuffa tag.
Per arbetade i järnhandel och säljer spik.
Hur tufft är det?

– Jag älskar dig, Siv, sa Per.

– Jag ska sova nu, sa Siv.

– Sov gott, sa Per. I morgon börjar semestern.

Per gick tillbaka till teven.
Siv låg vaken i sängen.
Hon mindes Oskars ögon.
Hon hade blivit upphetsad av honom, hans blick
hade bränt henne.

Så ska en man titta på en kvinna, tänkte Siv.

SIV TVEKAR

Nästa morgon var underbar.
Gräset blänkte av dagg, himlen var blå, fåglarna
kvittrade och luften var varm.
Sommaren hade kommit.

- Det blir en het dag, tänkte Siv.

Siv var i sovrummet.
Hon hade duschat och klätt på sig.
Nu stod hon i fönstret och tittade ut.

Per, Nenne och Kalle packade bilen.
Snart skulle familjen åka till stugan.
Det var 30 mil dit, nästan 4 timmars bilresa.

Nenne satte sina gosedjur i baksätet.
Kalle la in sina serietidningar.

Per såg till att allting fick plats:

filtar, termosar, det nya krocket-spelet, och Sivs nysydda gardiner till stugan.

Per packade in kylväskan i bilen.
I kylväskan fanns lunchen.
Han hade ordnat allting medan hon sov.

Siv tittade på Per genom fönstret.
Per är rar och han bryr sig om oss, tänkte hon.
Han är en bra make och far.
Varför fantiserar jag om en polis?

Siv såg sig i spegeln i sovrummet.
Hennes hår räckte till axlarna.
Håret var tjockt och blankt, ögonen var grå.
Hon var ganska smal och rätt så söt.
Ibland visslade killar efter henne.

Jag är 37 år, tänkte Siv.
Varför ska jag inte få flirta lite?
Jag vet vad jag gör.

Polisen Oskar hade sett henne i ögonen.
Hans blick hade känts i magen.
Det var som om en eld hade tänts i henne.

Den heta känslan hade strömmat genom kroppen på henne, ända ned i tårna.

Jag undrar hur en polis kysser, tänkte Siv.

Hon satte fingrarna mot munnen.

Läpparna formade ett O.

Hon låtsades all Oskar kysste henne.

Det är bara en lek, tänkte Siv och blundade.

Det är inte farligt att låtsas kyssa Oskar, när det inte är på riktigt.

– Siv! Kommer du snart? ropade Per.

– Ja! skrek Siv tillbaka.

– Glöm inte all låsa, skrek Per.

Siv kände sig som en tonåring och fnissade.

Vad håller jag på med? tänkte hon.

Hon tog sin handväska och gick ut ur huset.

Hon låste dörren.

Siv bestämde sig för att glömma polisen.
Jag är för gammal för hemliga pusslekar, tänkte hon. Så är jag gift också.

Hon gick mot bilen, men hon kunde inte låta bli att tänka på Oskar Lund.

Jag borde ringa Oskar Lund, tänkte Siv.
Han måste få veta att rånaren inte har något pekfinger.

Siv ville ringa.

Hon längtade efter Oskars röst.
Längtan brände som eld i hela kroppen.

Samtidigt kunde hon inte ringa.
Hon hade Per, Nenne och Kalle och de var en familj.

Familjen var hennes ansvar.
Hon var den som såg till att allt fungerade.

Träffade hon Oskar en gång till skulle hon bli förälskad i honom.

Det kunde bli farligt.

Nej, hon måste sluta fantisera om Oskar!

Siv var framme vid bilen.

Barnen vinkade från baksätet i bilen.

- Hej, mamma, ropade Nenne.

- Vi har väntat en evighet, sa Kalle.

Per kramade henne.

- Nu ska du glömma alla dumheter från banken, sa Per.

Siv satte sig bredvid Per i bilen.

Barnen hoppade in i baksätet.

- Nu åker vi, sa han och startade bilen.

Per körde bra. Siv såg på hans händer.

Hon hade alltid älskat hans händer.

De låg knotiga och smala på rätten.

Per klappade henne på låret och log mot henne.

Det kändes bra.

- Jag gillar dig, lilla Sivan, sa Per. Du är jättesöt.

- Jag gillar dig med, sa hon och log.

Det konstiga var att det var sant.

GLASS

Per Ström körde på motorvägen.
Det var lite trafik, för det var ännu tidigt på
morgonen.

Massor av blommor hade slagit ut.
Vita hundkex sträckte sig mot himlen.
Gula smörblommor blänkte till här och var.
Fält av röda klöverblommor lyste i solen.

Siv såg en stor fågel flyga i luften.
Den hade breda vingar.

- Är det en falk? frågade Siv.
Är det an kråka?

- Jag kan väl inte titta i himlen nu, sa Per.

Per såg bara på vägen.
Han såg inget av sommaren.

- Säg till när jag ska byta av dig vid ratten, sa Siv.

Per nickade. Hon klappade honom på låret, det gillade han. Per och Siv skrattade.

- Vi ska ha en bra semester, sa Siv.

De skulle vara i stugan i fem veckor.

- I vårt lilla näste, sa Per.

Siv kom ihåg att de kallade stugan för näste, deras eget lilla fågelbo.

De hade varit i stugan varje sommar i tio år. Stugan var deras kärleksnäste.

- Bara för oss, sa Siv.

Siv tittade på barnen i baksätet.

De hade somnat.

- Jag hoppas att de sover mycket i sommar, sa Siv. Du och jag behöver tid tillsammans.

- Vi har en del att ta igen efter en lång vinter, sa Per.

- Ja, sa Siv.

Det var så det var. De hade inte haft tid med varandra på längre. Per sträckte ut sin hand mot henne. Siv kramade den. Det kändes bra med Pers hand.

Hon log, Per var en bra man.

Siv tänkte säga att hon älskade Per, för det kändes så.

Då sa han: - Nu behöver jag två saker.

- Vad då? sa Siv.

- Första pissa, sedan äta glass, sa Per.

Per var inte romantisk.

Han svängde av motorvägen, körde in på en bensinmack och parkerade bilen.

Han skulle inte tanka, tanken var full.

Per ville bara gå på toaletten.

Nenne och Kalle vaknade ocj ropade:

– Mamma, vi vill ha glass.

– Är ni hungriga redan? sa Siv.

– Ja, sa barnen.

– Först äter ni smörgåsarna som jag har gjort, sa Per.

– Sedan får ni välja glass, lovade Siv.

Alla gick ur bilen. Per öppnade bakluckan.
Han tog fram kylväskan och gav den till Siv.
Sedan tog han fram en filt också.

– Siv, hitta en bra plats för oss att sitta och äta på, sa han.

Per frågade vilka som ville gå på toaletten.
Kalle ville det. Per och Kalle gick mot kiosken.

Siv och Nenne gick mot en slänt.
Där växte grönt gräs.

Siv bar kylväskan och Nenne bar filten.
De hittade en bra plats att sitta på.
Under ett träd fick de skugga mot den
brännande solen.

Nenne bredde ut filten. Siv öppnade kylväskan
och plockade upp smörgåsar.
Nenne tog fram drickor. Flaskorna var kalla,
smörgåsarna såg goda ut.

– Vad härligt vi har det, Nenne, sa Siv.
Kom. Sätt dig hos mig.

Siv satte sig med benen i sär.
Nenne satte sig mellan Sivs ben.
Nu tittade de åt samma håll.
De såg bensinmacken. De såg Kalle och Per
komma ut från kiosken.
Siv och Nenne vinkade.

– Här är vi, ropade de.

Per och Kalle såg dem och sprang till dem.
Alla fyra fick plats på filten.
De åt sina smörgåsar.

Siv njöt av att vara ledigt.
Hon tittade ut över macken.
Många människor var på semester.
Bilar stod parkerade i långa rader.

– Vill någon ha en smörgås till? sa Siv.

Ingen orkade mer.

– Får vi glass nu? frågade barnen.

– Jag trodde att ni var mätta, sa Siv.

– En glass får alltid plats, sa Nenne.

Per tog med sig barnen till kiosken.
Siv gick till bilen. Han bar tillbaka filten och
kylväskan. Hon öppnade bakluckan på bilen och
stoppade in grejerna.

I närheten av Sivs bil stod en röd skåpbil.
Bredvid den röda skåpbilen stod en grå bil.
Det var rånarens bilar.

DE TRE RÅNARNA

Två rånare satt i den röda skåpbilen.
Den ljuse och långe kallades för Ankan.
Den andre rånaren var kort och mörk.
Han hette Tobbe. Han saknade ett pekfinger.

Ankan upptäckte Siv.

– Titta. Det är hon från banken, sa Ankan.

– Siv Ström, min dröm, sa Tobbe.

– Varför säger du så? frågade Ankan.

– Hon är skitsnygg, sa Tobbe.

– Glöm henne, sa Ankan.

– Visst, sa Tobbe, jag skiter väl i henne.

Men Tobbe kunde inte ta ögonen från Siv.

– Bäst jag säger till Leffe, sa Ankan.

Ankan steg ur den röda skåpbilen.

Han gick till den grå bilen.

Ankan knackade på bilfönstret.

En man satt vid ratten.

Det var den tredje rånaren, han hette Leffe.

Leffe var lika kort och mörk som Tobbe.

– Leffe, en kvinna från banken är här, sa Ankan och pekade på Siv.

– Jag ser vem du menar, sa Leffe.

Leffe var tvillingbror med Tobbe.

Leffe och Tobbe såg precis likadana ut.

Men Leffe hade alla fingrar kvar.

Leffe tittade på Siv.

– Ska vi fixa henne? sa Leffe.

– Hon vet inte vilka vi är, sa Ankan.

- Då tycker jag att vi åker, sa Leffe.
Det är inte bra att folk lägger märke till oss.

- Ja, vi åker, sa Ankan.

Ankan gick tillbaka till den röda skåpbilen.
Han steg in och startade motorn.
Leffe startade den grå bilen.

Det var trångt på parkeringen.
De måste passera platsen där Siv stod.
Ankan och Tobbe i den röda skåpbilen körde åt
Sivs håll. Leffe körde den grå.

Siv stod bredvid sin bil. Hon tänkte på vad som
hade hänt på banken.
Ett rån går inte att glömma så lätt.

Den röda skåpbilen var nära Siv nu.
Ankan körde sakta förbi henne.
Tobbe rullade ned sitt bilfönster.

Siv tittade inte på bilarna som körde förbi.
Hon väntade på Per och barnen.

Plötsligt hörde hon en röst som viskade:
– Siv Ström, min dröm.

Håret reste sig på Sivs huvud.
Hon blev jätterädd. Vem sa det där?
Hon stirrade omkring sig.
Det fanns ingen människa i närheten.
Bara damm flög omkring på parkeringen.

En röd skåpbil hade passerat.
Sedan körde en grå bil förbi.
Flera andra bilar körde också förbi.
Siv såg ingen människa.

Håller jag på att bli tokig? tänkte Siv.

Just då kom barnen och Per tillbaka.
De åt glass och såg glada ut.
Siv sa inget.

– Här får du en glass, sa Per.

– Tack, sa Siv.

Hennes händer darrade, med det såg inte Per.

Familjen satte sig i bilen och fortsatte resan.
Siv var tyst.

– Vad är det med dig? sa Per.

Då berättade Siv vad hon hade hört.

– Någon sa Siv Ström, min dröm.

– Du hörde nog fel, sa Per.

– Tror du det? sa Siv.

– Ja, absolut, sa Per.

Per lät säker och Siv blev på bättre humör.

Men Per var inte säker.

Han var faktiskt lite rädd.

Tänk om det var sant att Siv hade hört orden: *Siv Ström, min dröm.*

Vad betydde det?

Fanns rånarna i närheten?

Det kändes inte bra alls.

DET STÄNGDA MACKEN

Familjen Ström hade åtta mil kvar att åka.
Sedan skulle de komma till stugan.

Nu körde Siv och bredvid satt Per och sov.
Barnen sov i baksätet.
Siv såg på bensinmätaren. Nålen var nära det
röda fältet i mätarens fönster.
Det var alltså dags att köpa bensin.
Ganska snart såg hon en bensinstation.

Siv svängde av motorvägen.
Det var en brant backe upp till macken.
I backen stod en grå bil parkerad.
Siv körde förbi den grå bilen.

Uppe vid macken stod en annan bil, en röd
skåpbil. Inga andra bilar fanns där.
Siv parkerade bakom den röda skåpbilen.
Hon slog av motorn och steg ur bilen.

Så tyst hon kunde, stängde hon bildörren.
Hon ville inte väcka Per och barnen.

Ingen människa syntes till.
Bensinmacken verkade övergiven.
Kiosken såg stängd ut, det var tyst överallt.
Siv kände att något otäckt skulle hända.

Var finns alla människor? tänkte hon.

Siv kikade in genom fönstret på kiosken.
En skugga rörde sig därinne.
Någon kom emot henne, en man öppnade
dörren. Han var lång och ljushårig och hade blå
jeans på sig.

- Killen som sköter macken är borta, sa han.

- Kan man inte köpa bensin? frågade Siv.

En annan man skymtade bakom den långa.
Han var mörk och kort.

- Vad är det, Ankan? sa den korte.

- En dam vill köpa bensin, sa Ankan.

Den mörke trängde sig fram i dörren.
Han stirrade på Siv och gapade.

- Jag sköter det här, Tobbe, sa Ankan.

Ankan hade en varnande ton i rösten.
Siv kände sig orolig. Något var fel.

- Killen som sköter macken kommer om tio
minuter, sa Ankan.

Ankan gick ut och tog några steg mot Siv.
Hon tvingades gå baklänges.
Tobbe stirrade på Siv.
Han gick ut från kiosken efter Ankan.
Nu var båda männen framför Siv.

Siv tog flera steg bakåt. Hon kunde inte annat.
Männen hade plastpåsar i händerna.

- Mack-killen är inte här, sa Ankan igen.

- Jag väntar, sa Siv.

Ankan såg arg ut. Tobbe stirrade.

Tobbe öppnade munnen: – Ssssiiii...

Ankan knuffade till Tobbe, som tystnade.

Ankan tittade över Sivs axel.

Han såg hennes bil med barnen i baksätet.

– Så du har barn, sa Ankan.

Siv fick en klump i magen.

Ankan lät hotfull. Siv förstod ingenting.

– Jag väntar till mack-killen kommer, sa Siv.

Siv talade med låg röst. Hon ville inte att Per och barnen skulle vakna.

Det som hände verkade farligt.

Dörren till kiosken var stängd.

Framför Siv stod de två männen.

Något var fel.

Den korte, mörke mannen kliade sig i håret.

Tobbe hette han. Det var något konstigt med hans hand. Plötsligt såg Siv vad det var. Tobbes pekfinger var borta.

Siv blev alldeles torr i munnen.
Hon mindes sin dröm.
I drömmen hade rånaren inget pekfinger.
Den riktiga rånaren på banken hade inte heller haft något finger.
Tobbe var rånaren!

Den ljushårige mannen kanske också var rånare.
Han var lika lång som rånaren som hade stått på vakt vid dörren.
Ankan, hette han.

Siv blinkade. Vad skulle hon göra?
Ankan och Tobbe hade haft vapen i banken.
Det kanske de hade nu med.
En våg av rädsla gick genom henne.
Hon måste rädda barnen och Per.
Vad skulle hon göra? Intill kiosken fanns ett skåp med hinkar och svampar.

- Jag tvättar bilfönstren så länge, sa hon och började gå baklänges mot skåpet.

Männen tvekade.

-Vi sticker, sa Ankan.

Tobbe stirrade på Siv.

Han slickade sina läppar och flinade.

Siv var riktigt rädd nu, men hon ville inte visa sin rädsla för Tobbe och Ankan.

Hon vände ryggen mot dem och gick till skåpet, utan att våga se sig om.

- Tänk på dina barn, ropade Ankan.

Det lät som en varning.

Siv hörde hur dörrarna öppnades till den röda skåpbilen.

De två männen steg in.

Siv hörde skåpbilen starta.

Skåpbilen körde nedför backen.

Siv vände sig mot skåpet, öppnade det och tog fram en hink och en tvättsvamp.

Hon gick till bilen och tittade över biltaket.

Den röda skåpbilen hade stannat i backen
alldeles bredvid grå bil.

Det blänkte till.

Var det en bildörr som öppnades?

Siv gömde sig bakom sin bil igen.

Hon ville inte se. Hon ville inte synas.

Efter en stund körde bilarna bort.

Hon tyckte att någon skrek:

– Siv Ström, min dröm.

Sedan blev det tyst. Jättetyst.

Sivs händer darrade och benen kändes mjuka
som spagetti.

Siv tvättade några fönster för att lugna sig, men
hon blev inte lugn.

Vad hade rånarna gjort på macken?

Varför hade de hindrat henne att gå in i kiosken?

Var fanns killen som arbetade där?

ISKALLT

Siv tittade mot kioskens glasdörr.
Hade något hänt därinne, något hemskt?
Självklart måste hon ta reda på vad som hade hänt.

Siv tänkte på barnen och Per.
Ankan hade hotat dem. Han hade sagt att Siv skulle akta sig för att gå in, för då skulle något hända barnen.

Det kan inte hjälpas, tänkte Siv.
Jag kan inte bara köra min väg.

Hon öppnade dörren till kiosken.
Det var otäckt tyst därinne.

- Hallå, ropade Siv.

Inget svar.
Det såg ut som en vanlig kiosk vid en mack.

Där fanns hyllor med saker på: tidningar, godis,
matvaror och bröd.

Olika dofter svävade i butiken.

Korvlukt osade från en grill, kaffemaskinen var
på.

– Hallå, ropade Siv.

Ingen svarade.

Siv steg innanför disken.

Då såg han att kassaapparaten var öppen.

Det fanns inga pengar i facken.

En keps låg på golvet, en sådan keps som mack-
killar brukar ha på sig.

Sivs ben kändes darriga, hjärtat dunkade.

Ankan och Tobbe hade rånat macken.

Men var finns mack-killen?

Siv stapplade ut till bilen och väckte Per.

– Macken har blivit rånad, so hon.

Vi måste ringa polisen.

Per såg sömnig ut. Han trodde inte på Siv.

– Jag har inte märkt något, sa Per.

Siv blev arg och ledsen.

– Tror du inte på mig? frågade hon.

– Vi går in, sa Per.

Per och Siv gick in i kiosken.

Det var tyst. Per blev försiktig.

Sol sken in genom fönstren.

Damm dansade på solstrålarna.

– Var är mack-killen? frågade Per.

– Jag vet inte, sa Siv.

Det är det som är så konstigt.

Pengarna är borta också.

Siv visade Per kassan. Det var tomt.

– Hallå, ropade Per.

Det kom inget svar. Per öppnade dörren till toaletten, men där var ingen.

Siv öppnade dörren till kontoret, men där var också tomt.

– Mack-killen kommer nog snart, sa Per.
Det är lika bra att vi väntar.

Siv blev arg.
Förstod inte Per att det var allvar?

– Var skulle du gömma ett lik? frågade hon.

Per stirrade på henne.

– Är du inte klok? sa han.
Det finns ingen död här.

Siv hatade plötsligt Per.
Varför sa han emot henne?
Per var inte alls som en polis.
En polis skulle genast ha börjat söka efter liket.
Siv längtade efter Oskar. Oskar visste hur man skulle göra på en brottsplats.
Nu fick Siv försöka själv, för Per var inte till någon hjälp.
Siv tittade noga i kiosken.

Det stod *Städskrubb* på den.

– Därinne är kroppen, sa Siv.

– Fåna dig inte, sa Per.

– Jag öppnar, sa Siv.

Siv ryckte upp dörren och något föll ut.

Siv skrek. Per skrek.

Det var ingen kropp som ramlade ut.

Det var städ-grejer.

Det var sladden till en dammsugare, en kvast, en blöt trasa och en hink.

Per la tillbaka allting i skrubben.

– Nu åker vi, sa han.

Men Siv hade fått syn på en frys.

Den var stor och fyrkantig.

Frysen hade den rätta storleken för en kropp.

Locket var stängt.

På locket låg några buntar med tidningar.

Det såg slarvigt ut.

Hade någon lagt tidningarna där, för att ingen skulle öppna frysen?

– Jag öppnar, sa Siv.

– Du får ta bort tidningarna själv, sa Per.

Han var sur. Siv tog bort tidningarna och la dem på golvet.

Frysen var på, den surrade. Siv lyfter på locket.

Iskall luft kom i ansiktet på Siv.

Hon såg något förfärligt i frysen.

– Per, viskade hon. Kom hit.

Per skakade på huvudet. Han var jättesur.

– Jag sa att du fick fixa tidningarna själv, sa han.

Siv böjde sig ner i frysen.

Hon fick tag i en arm, den var iskall.

Armen satt på en man.

Han rörde inte på sig.

RÄDSLÅ

Per och Siv drog upp mannen ur frysen och släpade ut honom i solen.

Kroppen var iskall, men mannen levde fortfarande.

Han andades svart. Siv la en filt om honom.

Per tog fram sin mobiltelefon och slog nödnumret 112.

Siv gned mannens händer.

Det var en ung man, nästan en pojke.

Siv hade hittat mack-killen.

Ambulansen kom med tjutande sirener.

Alldeles efter den följde polisens stora, svart piketbuss.

Poliskommissarie Oskar Lund hoppade ur piketbussen och tog hand om allt.

Mack-killen lades på en bår.

- Han kommer att klara sig.

Men han kan inte svara på några frågor nu, sa en ambulansman.

Ambulansen åkte iväg med mack-killen.

Några av poliserna pratade med Per.

Per stod vid kiosken med dem.

Siv hade satt sig på gräset utanför macken.

Oskar Lund slog sig ned bredvid henne.

Siv hade velat krypa in i Oskars famn, men det gick inte för Per stod vid kiosken och tittade på Siv och Oskar.

Nenne och Kalle hade vaknat.

Genom fönstret såg de mamma och polisen.

Siv tyckte att hela familjen var i vägen.

Jag orkar snart inte längre, tänkte Siv.

Oskar charmade henne.

Hon kunde inte stå emot honom.

Oskars ögon glittrade, han log.

Hans läderjacka knarrade.

Siv såg att Oskar inte hade någon ring.

- Berätta var som hände, sa Oskar.
Börja från början.

Siv berättade att hon hade kommit till macken
för att tanka bensin.

Där hade hon mött två, läskiga typer.

- Jag tror att det var rånarna från banken.

- Varför tror du det? frågade Oskar Lind.

- En rånare saknade ett pekfinger, sa Siv.
Det gjorde en på banken också.

- Det har du inte sagt något om, sa Oskar.

Oskar lät bister. Han log inte längre.

- Jag hade tänkt ringa om pekfinger, sa Siv.

Hon hörde hur dumt det lät.

Man måste ge polisen alla ledtrådar.

- Du ringde inte, sa Oskar. Det var synd.

Oskar lät väldigt torr i rösten. Siv blev arg.

– Jag hade glömt pekfingret, sa hon. Det är mänskligt att glömma.

Oskar nickade.

– Ja, sa han. Särskilt när man varit död.

Sivs ilska försvann.

Oskar förstod henne.

Oskar var tuff men han förstod.

Poliskommissarie Oskar Lund log igen.

– Berätta vad som hände, sa han.

Siv berättade att rånarna hade åkt iväg i en röd skåpbil.

– Vilket märke var det på fordonet?

– Jag vet inte, sa Siv.

- Skrev du upp bilnumret? frågade Oskar.

- Nej, sa Siv.

Oskar steg upp från gräset.

Han log inte nu. Siv reste sig också.

- Misstänkte du ett rån? frågade Oskar.

- Ja, sa Siv.

- Misstänkte du att det var samma rånare som i banken? frågade Oskar.

- Ja.

- Ändå skrev du inte upp bilnumret.

- Nej, sa hon och skämdes.

- Vad gjorde du när rånarna hade åkt?

- Jag tvättade bilfönstren, sa Siv.

Det såg ut som om Oskar ville skrika:

Är du riktigt klok?

Nu ville Siv inte prata med Oskar längre, men hon måste det.

Hon var polisens enda vittne.

Per och barnen hade ju sovit och mack-killen kunde inte prata.

Han måste tina upp först.

Kommissarie Oskar Lund la armarna i kors.

– Är det något mer? frågade han.

– Jag vet vad de heter, sa Siv.

Nu var han intresserad igen.

– Tobbe och Ankan, sa hon.

– Det var alltid något, sa han.

Oskar Lund gick bort från Siv.

Han skyndade sig till polisbilen, tog tag i radiotelefonen och meddelade centralen vad Siv hade sagt.

Per gick fram till Siv och lade armarna om henne. Siv var stel som en pinne.

– Min stackars flicka, sa Per.

Siv tog bort hans armar.

– Låt mig vara, fräste hon.

Per gick till barnen, som hade stigit ur bilen.

Han tog dem i varsin hand.

Barnen tittade storögt på poliserna.

Oskar Lund gick till kiosken.

Han vinkade att Siv skulle komma dit och hon kom. Hon ville vara där Oskar var.

Siv låtsades inte se att Nenne tittade på henne.

Siv brydde sig inte om att Nenne rynkade pannan.

Siv drog in midjan och putade ut med bröstet.

Hon undrade om Oskar skulle vilja rymma med henne.

I kiosken vimlade det av poliser, som samlade bevis.

Det gällde inte bara rån den här gången.

Nu var det misstanke om dråp eller mord.

Rånarna hade försökt ta livet av makc-killen.

Siv stod i dörröppningen.

– Kommer du något mer? frågade Oskar.

– Nej, sa Siv.

– Skulle du känna igen dem? frågade Oskar.

– Jag vet inte, sa hon.

Siv försökte minnas rånarens ansikten, men det gick inte. Hon kom bara ihåg hur rädd hon hade varit.

Oskar rynkade pannan.

Hans ögon glittrade inte längre.

Misstänksamt tittade han på Siv.

Det var som om han misstänkte henne.

– Du kom inte ihåg det där med pekfingret,
förrän idag, sa Oskar.
Och du skrev inte upp märket på rånarnas bil
eller bilnumret.
Du vet inte hur rånarna ser ut.
Två dagar i rad är du vittne till rån.
Är inte allt detta lite konstigt?
Hur förklarar du det?

Siv blev stum. Hon kunde inte svara Oskar.
Per dök upp bakom Siv.

– Sluta anklaga min fru, sa Per. Det verkar som
om du tror att hon är skyldig.

Han var arg.

– Lämna min fri i fred, sa Per till Oskar.
Hon har haft det jobbigt.
Det är inte konstigt med någonting som hon har
sagt.
Hon var vettskrämd, det är hela saken.

– Jag anklagar ingen, sa Oskar.

- Bra. För vi åker nu, sa Per.

Per tog Siv i armen, men hon gjorde sig fri.
Hon kunde inte lämna Oskar så här.

- Jag vet inget mer, sa hon.

- Det är vad du påstår, sa Oskar.

Per gick till bilen. Han satte sig på förarplatsen
och startade motorn.

Siv stod framför Oskar.

Hon ville att han skulle säga något snällt, men
det gjorde han inte.

- Lägg saker på minnet bättre vid nästa rån.

Oskar trodde att hon hade med rånet att göra.

Det hade hon aldrig kunnat tro om honom.

Siv hatade Oskar.

Hon ville aldrig se honom mer.

Siv gick till bilen och satte sig bredvid Per.

- Kör, sa hon.

- Vi åker och tankar, sa Per.

Vi åker till en bensinstation som är öppen.

PÅ MARKNADEN

Per körde ut på huvudleden.

Familjen satt tyst i bilen.

Solen sken och semestern hade börjat.

Ändå kändes det inte lika roligt som i morse.

Kalle lutade sig framåt mellan Siv och Per och pekade.

– Titta, en bensinmack, sa Kalle.

Per körde dit och stannade vid en ledig bensinpump.

Han tankade bilen och gick sedan in i kiosken och betalade.

Äntligen var tanken full.

Per kom tillbaka och satte sig vid ratten.

– Nu är det inte långt kvar till stugan, sa Per.

- Titta där, sa Siv.

Hon pekade på en skylt.

Hon läste högt:

- Marknad med tivoli - 2 kilometer.

- Vi åker dit, sa Per. Vi måste få något annat att tänka på än rånare.

- Ja, det har du rätt i, sa Siv.

- Vad roligt, ropade barnen.

Per körde mot marknaden.

Barnen var glada, men Siv och Per var inte lika glada.

Per skämdes för att han hade sovit medan hans fru nästan blev överfallen.

Han bet sig i läppen, Siv bet sig i läppen.

I tankarna jämförde hon Per och Oskar.

Varför hade Per sovit?

Vad som helst hade kunnat hända.

Rånarna kunde ha tagit barnen.

Oskar skulle ha tagit rånarna.
Han skulle ha skrivit upp rånarnas bilnummer.
Oskar skulle inte ha sovit, utan vaknat och
försvarar henne och barnen.

Siv var besviken på Per.
Per kunde inte skydda familjen.
Det tog inte lång stund innan de var framme vid
marknaden.
Per körde in på parkeringen.

RÖDA BALLONGER

Parkeringsplatsen var full av bilar.
Det var mycket folk på marknaden.
Människor ropade till varandra och man hörde
skratt och støj.
Familjen Ström blev på gott humör igen.
Det kändes festligt att vara på stor marknad.

Stånd var uppställda i långa rader.
Man kunde köpa alla möjliga saker: kläder,
böcker, klockor och levande kaniner.
Det doftade av popcorn, grillad korv, pommis
frites och spunnet socker.
Från ett tivoli hördes musik.

Lampor blinkade. En karusell runt, runt.
Målade hästar åkte upp och ned.

– Här vill jag stanna längre, sa Nenne.

- Ja med, sa Kalle.

- Var har ingen brådska, sa Per.
Jag köper biljetter.

Siv blev irriterad på Per.
Hon hade inte tänkt att de skulle stanna länge på
marknaden, bara en kort stund.
Det vore skönt att komma till stugan.
Hon ville sitta för själv och tänka.
Det kunde hon behöva efter allt som hänt.

Per verkade inte ha förstått någonting av hennes
oro och ängslan.
Dessutom ville hon ta ett fotbad.

Per kom tillbaka med biljetter i handen.
Han hade köpt till hela familjen.

- Nu åker vi karusell, sa Per.

Karusellen stannade och det blev deras tur.
Nenne klättrade upp på en gul häst.
Kalle satte sig på en svart häst.
Per satte sig på en vit häst.

Siv satte sig på en leksakvagn.

Karusellen snurrade i gång.

Musiken dånade och karusellen snurrade fortare och fortare.

Alla trähästarna guppade upp och ned.

Nenne och Kalle jublade.

Per trähäst var bredvid Sivs vagn.

Per böjde sig mot Siv.

– Vad läcker du ser ut, när ditt hår flyger för vinden, skrek Per.

Pers ögon glittrade. Plötsligt såg Per ut som när Siv träffade honom första gången.

Siv blev varm om hjärtat.

Hon glömde att hon hade blivit irriterad på honom nyss.

Hon sträckte ut sin hand mot Per och höll varandra i händerna.

Per är allt bra gullig, tänkte Siv.

Han tycker om mig, han tänker inte på någon annan kvinna.

Siv bestämde sig för att glömma Oskar.

Jag ska vara glad för min Per, tänkte hon.
Hon log mot Per.

Karusellen stannade och barnen fick åka en gång till. Per och Siv stod och tittade på.
Per höll sin arm runt Sivs midja.
Siv kände värmen från hans arm.
Hon tyckte om det. Karusellen stannade.
Barnen hoppade ned från den.

- Det var jätteroligt, ropade Kalle.

Han sprang from till Siv och Per.
Nenne kom också efter.

- Jag är alldeles snurrig, sa Nenne och låtsades att hon inte kunde gå rakt fram.

Siv och Per skrattade.

Sedan gick det snurriga över.

Barnen ville titta på resten av marknaden.

Det ville Per och Siv också.

Det var mycket folk överallt.

- Det är bäst att vi håller ihop, sa Siv.

- Ingen får komma bort, sa Per.

Familjen gick förbi en man som sålde ballonger.

- Extra billiga ballonger i dag, ropade man.

Per fick en idé.

- Vill ni ha en ballong, ungar? frågade han.

- Ja, ropade Nenne och Kalle.

Per tittade på ballongknippet.

Ballongerna fanns i olika färger.

Blåa, gula, vita, gröna och orange.

Det fanns fyra röda ballonger.

- Jag tar de fyra röda ballonger, sa Per.

Ballongförsäljaren nickade.

Han satte långa snören i de röda ballongerna.

- Får vi inte välja ballong? sa Nenne.

- Var inte sur, sa Per.

Vi tar likadana ballonger. Bara vi fyra.

– Det var en bra idé, sa Siv.
Nu kan ingen komma bort.

– Förstår du, Nenne? sa Kalle.
Mamma och pappa kan se din ballong om du kommer bort.

– Jag kan se deras ballonger om de kommer bort, sa Nenne.

Nenne var nöjd.
Hon ville inte att någon skulle komma bort på marknaden.

– Mamma och jag tänker ta en kopp kaffe, sa Per.

– Får Nenne och jag gå ensamma på marknaden? frågade Kalle.

– Bara ni håller ihop, sa Siv.

Barnen sprang glada in bland alla människor.

Siv såg deras röda ballonger sväva mot den blå himlen.

Per och Siv slog sig ned vid ett bord på en servering.

De drack kaffe, det smakade gott.

Per tog Sivs hand.

– Vad dumt att jag sov, när rånarna var på den där macken, sa han.

– Det kunde inte du hjälpa, sa Siv.

– Jag vill inte att något ska hända dig eller barnen, sa Per.

– Inget kommer att hända, sa Siv.

Siv försökte verka lugn.

– Rånarna är nog långt härifrån nu, sa hon.

Barnens röda ballonger rörde sig hit och dit i luften. Då och då tittade Per och Siv efter ballongerna. Efter en stund kom barnens

ballonger mot dem och snart syntes Nenne and Kalle.

Barnen sprang fram till bordet där Siv och Per satt.

- Mamm och pappa, kom med oss! sa Kalle.

- Javisst. Vi har fikat färdigt, sa Siv.

Nenne tog Per i handen, Kalle tog Siv i handen. Barnen gick mot ett bestämt håll.

De gick motståndet med popcorn.
Per köpte popcorn till dem.

Siv tittade mot ett annat stånd där man sköt med luftgevär.

Sivs hjärta höll på att stanna.

Hon såg Tobbe och Ankan.

Rånarna sköt luftgevär.

De skrattade. De dunkade varandra i ryggen och hade roligt.

Ingen kunde ha trott att de var rånare.

Ingen kunde ha trott att de hade lämnat en ung man att dö i en frys. Siv ryste till.

Hon viskade till Per: – Rånarna är där borta.

Per tog barnen i händerna.

Familjen smög i väg långt från rånarna.

– Nu ringer vi polisen, sa Per.

POLISEN GRIPER IN

Siv öppnade sin handväska.

Hon grävde fram en papperslapp.

På den stod Oskar Lunds telefonnummer.

Hon tog fram sin mobiltelefon och slog Oskars nummer. Oskar svarade.

– Vi har hittat rånarna, sa hon.
Ankan och Tobbe är här.

– Vad då? sa Oskar.

Siv berättade om marknaden.

– Jag är i närheten, sa Oskar. Vi kommer.

Siv berättade om de röda ballongerna.

– Kom till oss på marknaden.
Vi visar var rånarna finns.

Du ser våra röda ballonger, sa hon.

Siv la ned mobiltelefonen i väskan.

– Polisen kommer, viskade hon.

– Rånarjakt är inte bra för barnen, sa Per.

– Vad ska vi göra? sa Siv.

Hon var nervös. Siv var orolig för att rånarna skulle känna igen henne.

De kunde hämnas och göra barnen illa.

Siv var orolig för en annan sak också.

Hjärtat hade hoppat till i hennes bröst, då hon hörde Oskars röst.

Den gjorde henne irriterad.

Hon började tjata på Per.

– Säg vad vi ska göra, sa hon.

Du som vet allting så bra!

– Jag vet inte, sa Per.

Per var orolig för rånarna och han var arg.

Hur hade de blivit inblandade i detta?
Kalle och Nenne såg på sina föräldrar.
De blev nervösa när föräldrarna när grälade.

– Gräla inte, sa Kalle.

– Vi grälar inte.

– Jo, det gör ni, sa Nenne.

– Vad var det jag sa, sa Per till Siv.
Det här är inte bra för barnen.
Det är inte bra för oss heller.

– Ni grälar visst, sa Nenne.

– Nu tar vi det lugnt, sa Siv.

Per nickade, Siv hade rätt.
Familjen måste hålla ihop.

– Vi kommer att klara det här, sa Per.

Äntligen kom polisen.
Oskar Lund tog tag i Sivs arm.

- Var är rånarna? frågade han.

Siv pekade åt det hållet där rånarna var.

Oskar hade fyra poliser med sig.

Poliserna spred ut sig.

Siv och Oskar gick i täten.

Per och barnen höll sig långt bakom.

Siv fick syn på Ankan och Tobbe.

De åt korv.

- De där två är det, viskade Siv.

Poliserna omringade rånarna.

Den mörke rånaren upptäckte poliserna.

Han varnade sin kompis.

- Akta dig, Ankan, skrek han. Snuten!

Ankan greps av två poliser.

Han gjorde inget motstånd.

Den mörke rånaren sprang iväg.

Oskar och två poliser jagade honom.

De fick tag i honom, och tvingade honom ner på knä.

Människor på marknaden skrek.
Siv skrek. Det var otäckt att se på gripandet av
den mörke rånaren.
Han såg alldeles vild ut.
Det var otäckt att se på Oskar också.
Han förändrade under jakten.

Han verkade lika farlig som rånaren.
Siv tyckte inte om det.
Efter gripandet var Oskar röd i ansiktet.
Hans ögon var smala och ansiktet var hårt.
Siv hade inte trott att polisarbetet var så brutalt.

Rånarna spelade oskyldiga.

– Vad är det fråga om? sa Ankan.

Oskar sa att det gällde rån.

– Det har tagit fel personer, skrek Ankan.

– Det finns ett vittne, sa Oskar.

Siv Ström steg fram. Hon var inte rädd nu.

– Båda ni två var på macken, sa Siv. Jag känner igen er.

Den mörke rånaren blängde ilsket på Siv.

– Jag har aldrig sett dig förr, skrek han.
Skitkärning!

– Nu är du tyst, röt Oskar.

Siv ryckte till. Hon kände inte igen rösten.
Visst var det Tobbe och ändå inte han.

Jag är bara rädd, tänkte hon.
Det är klart att det är Tobbe.

Poliserna band rånarna med handfängsel.
Oskar Lund sa åt sina män att sätta rånarna i
polisens svarta piketbuss.
De två rånarna fördes bort.

Siv såg rånarna bakifrån.
Hon stirrade på Tobbes händer.
Det var något konstigt med dem.

– Siv.

Oskar stod kvar bredvid Siv.

– Det där gjorde du bra, sa han.

– Hela familjen hjälptes åt, sa Siv.

Siv vände sig om.

Hon ville visa upp familjen för Oskar.

Men Per och barnen var inte där.

Siv såg deras ballonger.

De tre ballongerna var på väg mot karusellen.

– Per har gått med barnen, sa Siv.

– Per gjorde alldeles rätt, sa Oskar.

Barn ska inte se på sådant här våld.

Siv nickade.

Det hade varit våldsamt.

Våldet hade förändrat Oskar.

Hon ville aldrig mer se hans hårda ansikte, hans stela blick och hans förfärliga brottargrepp.

Siv ville aldrig se Oskar på det viset igen.
Hon gillade det inte alls.
Allt det sexiga med honom försvann.
Det var bra att Per hade tagit barnen bor
därifrån. Han gjorde ofta det rätta.

Per är en bra pappa, tänkte Siv.

Plötsligt längtade Siv efter Per.

Varför är han inte här hos mig? tänkte hon.

Oskar var där.

– Så, du och jag möts igen, sa Oskar.
Det är tredje gången på två dagar.

Hans röst lät len och mjuk.
Det våldsamma var borta.
Men Siv tyckte inte att han var samma Oskar
längre.
Siv tog ett steg bort från honom.

– Blev du så rädd? frågade Oskar.

Siv nickade. Oskar Lund log.
Hans läderjacka knarrade.

– Du behöver inte vara rädd då jag är i närheten,
sa han.

Det ringde på Oskars mobiltelefon och han
svarade.
Han pratade med en av poliserna som var i
piketen.

– Jaså, ni hittar inget stöldgods i deras bil, sa
han. Då har de hunnit gömma byter.

Oskar avslutade samtalet.

– Mina polismän har letat igenom rånarnas råda
skåpbil, sa han.
De stulna pengarna finns inte där.

Han gick nära Siv.
Han höll henne lätt om överarmarna.

– Jag hör av mig igen, sa han.
Var så säker på det.

Siv kände en pirrning i magen. Det var svårt att motstå Oskar när han stod så nära.

Han var annorlunda än Per.

Oskar lockade henne fortfarande.

Siv hade varit gift i tio år.

Bara Per hade tagit i henne på tio år.

Bara han hade tagit i henne under flera år före vigseln.

Oskar händer var heta.

Han ville kyssa henne. Nu.

Det kände Siv.

Hon kunde böja upp ansiktet och kyssa honom.

Nu.

Siv tittade upp mot Oskars ansikte.

Hon tittade bredvid hans ansikte.

Tre röda ballonger guppade mot den blå himlen.

Hon kunde inte kyssa Oskar.

– Jag måste gå till barnen, sa Siv.

– Jag förstår, sa Oskar.

Hans hand gled över hennes kind.
De skildes åt.
Sivs kind hettade.
Elden inom henne lågade men hon tittade inte
efter Oskar.
Hon tittade på ballongerna och gick mot dem.

Varför lockar Oskar mig så? tänkte hon.
Jag älskar ju min familj, jag älskar Per.
Kan man älska två män?

Hon ville inte tänka så.
Men hennes hjärta bankade.
Det kändes spännande med två män.

FÖRFÖLJD

Siv märkte inte andra människor.
Hon brydde sig inte om marknaden utan tänkte bara på vad som hände inom henne. Hjärtat fortsatte att blanka.
Oskar påverkade henne för mycket.
Hon borde bara tänka på barnen och Per.

Siv märkte inte att hon var förföljd.
En man följde efter henne.
Det var en kort, mörk man.
Han hade inget pekfinger på ena handen.
Det var Tobbe. Det var tvillingbrodern Leffe som polisen hade tagit.
Tobbe var fri.

Rånarna var tre, men det visste inte Siv.
Och inte polisen heller.
Siv hade bara sett två rånare.

På banken var det två rånare och på macken var det två rånare. Siv hade ingen aning om att det fanns en rånare till.

Vid varje rån hade Leffe suttit i den grå bilen och låtsats vara oskyldig.

Efter rånerna kastade Ankan in pengarna i den grå bilen.

Det var i den bilen som pengarna fanns nu.

Efter rånet mot bensinmacken hade Leffe bytt plats med sin tvilling Tobbe.

Leffe hade åkt med Ankan i den röda skåpbilen.

Tobbe hade kört den grå bilen.

Båda bilarna hade kört till marknaden.

Rånarna ville ha lite skoj.

Ankan hade hittat en parkeringsplats.

Tobbe hade fått leta en god stund.

Leffe och Ankan hade gått in på marknaden och Tobbe kom långt efter.

Tobbe hade sett gripandet på avstånd.

Han hade sett hur polisen grep Ankan och sett hur Leffe hade försökt fly.

Tobbe tyckte att alltihop var Sivs fel.
Han tyckte att Siv var snygg.
Fast nu var han arg på henne.
Hon hade satt fast hans tvillingbror.
Nu skulle han hämnas.

Siv Ström, min dröm, tänkte Tobbe.
Du verkar gilla karlar.
Du kommer att gilla mig.
Jag kommer att tvinga dig att gilla mig.

Tobbe släppte inte Siv med ögonen.
Han följde henne som en skugga.

ETT OVANLIGT KÖP

Siv gick framåt.

Överallt var mycket folk.

Hon följde de röda ballongerna.

Ballongerna guppade mot himlen.

Hon kom närmare dem.

Där stod de tre. Hennes lilla, rara familj.

– Mamma, ropade Nenne.

– Förlåt mig, sa Siv.

Hur kunde jag dra in er i detta?

– Det är inte ditt fel, sa Per.

Han kramade henne.

Det var en varm och trygg kram.

– Vi ska snart åka vidare, sa Per.

Men ni vill kanske ha en glass till?

– Ja, ropade Nenne och Kalle.

Per köpte glass till hela familjen.

De satte sig på en bänk. Solen sken.

Nenne och Kalle sprang iväg.

Det ville titta på djuren på marknaden.

Per och Siv pustade ut.

– Allt kommer att bli bra, sa Per.

Siv gillade att höra det.

Per har ett rart ansikte, tänkte Siv.

Han blir sällan arg och han ser aldrig farlig ut.

Då och då tittade de på barnens ballonger.

Ballongerna guppade över folks huvuden.

Plötsligt satte Per rakt upp.

Barnens ballonger flög uppåt mot himlen, högre och högre.

Ballongerna flög bort från marknaden.

– Titta, barnens ballonger! sa Per.

- Vad har hänt? ropade Siv.

Per och Siv började springa.

De sökte överallt.

De frågade alla om de hade sett barnen.

Ingen kunde säga något.

Siv kände gråten i halsen.

Per var blek.

Siv och Per gick till smådjuren.

Det var ett område med baby-djur: kalvar,
kultingar, gässlingar, lamm och föl.

Där var barnen. Nenne och Kalle stod vid en bur
med kycklingar.

De hade varsin kyckling i famnen.

Kycklingarna var små och gula, de pep.

- Hej, mamma och pappa, sa Kalle.

Vi har köpt var sin kyckling.

- De ska bli tuppar, sa Nenne.

Barnens ögon lyste.

- Var har ni fått pengar ifrån? frågade Per.

- Av en gubbe, sa Nenne.

- Vem var det? frågade Siv.

Nenne och Kalle svarade inte.

- Säg det, sa Per.

- Vi sålde våra ballonger till honom, sa Kalle.
Han ville så gärna ha dem.

Per förstod att något inte stämde.
Han ville inte tvinga barnen att berätta.
De fick berätta senare, om de ville.

- Bäst vi skyndar oss till stugan, sa Per.
Vi måste göra en bur till kycklingarna.
Jag får fråga bonden Andersson om han kan
hjälpa oss att bygga.

- Får vi behålla dem? sa Nenne.

– Ni får ha dem under sommarlovet, sa Per.
Sedan får de bo på Anderssons bondgård.

Barnen var nöjda. Sommarlovet var långt.
Familjen gick till parkeringen och satte sig i
bilen. De åkte iväg.

Det var bara några mil kvar av resan.

Bakom dem körde en grå bil.

Det var Tobbe som körde.

Då och då tittade han på sina händer.

Den ena handen saknade ett pekfinger.

Det var det hon såg, den vackre Siv Ströms,
tänkte han.

Det kommer hon att få ångra.

Tobbe följde efter familjen Ström.

– Siv Ström, min dröm, sjöng han högt.

ETT OVÄNTAT MÖTE

Det var underbart att komma fram.
Siv öppnade alla fönster och dörrar på stugan
och luftade ut vintern.

Siv hämtade de nya gardinerna från bilen.
Hon hade sytt den på känn. Hon lyfte upp dem
mot fönstret, de skulle passa perfekt.

– Vad duktig du är Siv, sa Per.
Jag hjälper dig hänga upp dem senare.

Familjen var upptagen med allt som man gör när
man kommer första gången på sommaren till
stugan.

Ingen såg den korta, mörka mannen i
skogsbrynet.

Per tog ut allting från bilen: kylväskan, det nya
krocketspelet och allt annat.

Han städade ut bagageutrymmet.
Det blev en hög av saker på marken.
Barnen rullade på gräset.
De två kycklingarna pickade i marken.
Det var som det ska vara på sommaren.
Per kopplade på vattnet. Han värmdde en hink
vatten och hämtade en handduk.
Sedan satte han hinken vid trappan.

– Siv, ropade han.
Jag tror att du behöver en lugn stund.

Siv kom.
Per hade gjort fotbad.

– Gulle dig, sa hon.

– Jag tar barnen med till Anderssons, sa Per. Sätt
fötterna i spannen nu.

Siv tog av sig långbyxorna. Hon satte sig på
trappan och stoppade fötterna i vattnet.

– Det börjar likna semester, sa hon.

Per hämtade ett glas kall saft.

Siv fick det i handen.

– Per, jag tycker mycket, mycket om dig, sa hon.

– Och jag om dig, sa Per.

Sedan vinkade Per och barnen adjö.

Nenne och Kalle bar stolt på sina kycklingar. Per

och barnen tog stigen till Anderssons bondgård.

Deras röster hördes allt längre bort.

Siv lutade sig mot husets trävägg.

Hon blundade mot solen och hörde humlorna surra.

Doften av tallbarr kändes i näsan.

Det var detta hon hade längtat efter.

– Trevligt ställe det här, sa en röst.

Siv spärrade upp ögonen.

Framför henne stod den mörke rånaren.

– Vad gör du här? ropade Siv.

– Jag vill vara med dig, sa Tobbe.
Jag har velat det länge.

Siv la handduken över sina nakna ben.

Tobbe skrattade elakt.

– Ta bort handduken, sa han.

– Varför det?

– Alla dina kläder ska bort snart, sa han.

– Du är galen, viskade Siv.

– Galen i dig, sa Tobbe.

Tobbe kliade sig på armen.

Han hade inget pekfinger.

Siv mindes hur rånarna hade gripits på marknaden.

Rånarens händer var i handfängsel.

Siv blev alldeles kall.

Den mörke, korte rånaren hade haft alla fingrar.
Hon var säker på det nu.
Det här var den riktige rånaren.

– Mannen på marknaden hade alla fingrar, sa hon. Han såg ut som du. Jag förstår inte.

– Det var min tvillingbror, sa Tobbe.
Du satte fast honom. Ankan med.
Du förstår väl att jag måste straffa dig.

Siv kände gråten växa i halsen.

Per, tänkte hon. Varför är du inte här?

*

Per och barnen var nästan framme vid Anderssons bondgård.
Per stannade och pekade på Kalle.

– Tala om vem som gav er pengar på marknaden, sa Kalle. Han känner mamma.

– Känner ha Siv? sa Per.

- Ja, från banken, sa Kalle.
- Jaså, sa Per.
- Mamma vet vem gubben är, sa Nenne.
- Sa mannen sitt namn? sa Per.
- Mamma måste veta ändå, sa Nenne.
- Varför det? sa Per.
- Han såg ut som en av rånarna, sa Nenne.
- Det tycker jag med, sa Kalle.
Fast den här gubben hade ett finger borta.
Han som polisen tog hade alla fingrar kvar.
- Per kände en ilning av oro.
Det här lät inte bra.
Det var någonting som inte stämde.
- Vi springer i kapp till Andersson, sa Per.

- Jaa, skrattade barnen.

DEN SISTA GÅNGEN

Bonden Andersson stod på gården.

- Hejsan, på er, sa han.

Vad stora ni har blivit, Nenne och Kalle.

- Jag behöver din hjälp, sa Per. Nu.

Per lät bestämd. Bonden Andersson förstod att något hade hänt.

- Hör ni barn, sa bonden. Gå in i huset.

Där finns kattungar.

Nenne och Kalle sprang glada in i huset.

- Vad är det? sa bonden.

-Siv är i fara, sa Per.

- Har du ringt polisen? sa bonden.

- Jag gör det sedan, sa Per.

- Då går vi, sa bonden.

Per ringde till polisen.

Oskar Lund svarade.

- Jag tror att det finns en tredje rånare, sa Per.
Det har att göra med ett pekfinger.

- Precis vad vi har förstått nu, sa Oskar Lund.
Det var tre rånare.

- Jag tror att den tredje kan dyka upp vid stugan,
sa Per. Siv är ensam hemma.

- Det är vad vi också tror, sa Oskar Lund.
Jag sitter faktiskt i piketbussen nu och är på väg
till er stuga.

- Bra, sa Per. Vi ses där.

Per slog igen mobiltelefonen.

Han vände sig till bonden:

- Vi kan inte vänta på polisen.

- Då går vi, sa bonden Andersson.

Han var inte rädd.

*

Tobbe klappade Siv på benet.

- Lilla Siv Ström, min dröm

Siv var stel av skräck.

Hon kunde ha sparkat ut vattnet.

Hon kunde ha skrikit.

Men hon gjorde ingenting.

- Nu ska du göra som jag säger, sa Tobbe. Bara som jag säger. Ingen annat.

Siv rörde sig inte. Hon var torr i halsen.

- Fattar du inte, sa Tobbe.

Han började bli arg.

– Jag vill att du säger ja, sa han.

– Ja, sa Siv.

– Bra, sa Tobbe. Stig upp då. Vi ska gå in.

– Nej, sa Siv. Inte det.

Tobbe gick alldeles nära henne.
Han tog ett hårt tag i hennes hår.
Han snurrade håret runt handen.
Det gjorde jätteont. Det sved.

Siv steg upp. Spannen tippade.
Vattnet rann ut på marken.
Tobbe hoppade åt sidan.
Han drog med sig Siv. Hon skrek.

– Tyst med dig, sa Tobbe.
Inga skrik. Nu följer du med in.

Sivs hand fick tag i glaset med saft.
Hon kastade det i ansiktet på Tobbe.

Han släppte greppet om håret.

Siv lyckades springa några steg.

Sedan var Tobbe över henne igen.

Han bände hennes ena arm bakom hennes rygg.

Med det andra handen höll han för hennes mun.

Siv var besegrad.

Tobbe släpade henne mot stugan.

På trappan till stugan hände något.

- Aj!

Tobbe släppte taget på Siv.

Han hade fått ett slag i ryggen.

Siv trillade ner på marken.

Tobbe vände sig om. Per stod där med en krocketklubba i luften. Han hade slagit Tobbe i ryggen med klubban.

- Lämna min fru ifred, skrek Per.

Annars slår jag ihjäl dig.

Tobbe flinade.

- Du vågar inte, sa han. Om du skadar mig kommer du i fängelse. Det vet du.

Tobbe tog ett steg mot Per.

Siv trodde nästan att Tobbe hade rätt.

Per såg inte farlig ut.

Per såg ut som om han mådde illa.

I det samma kom kylväskan farande genom liften.

Den träffade Tobbe i huvudet.

Tobbe tog sig mot pannan. Han blödde.

Han tog några snedsteg.

Bonden Andersson sprang fram.

Det var han som hade kastat kylväskan.

Han vräkte sig över Tobbe.

Per hjälpte Andersson att hålla fast Tobbe.

Då hördes sirener.

Det var den stora, svarta piketbussen.

Den dundrade in på ängen framför stugan.

Fem poliser hoppade ur.

En av dem var Oskar Lund.

Han grep Tobbe.
Oskar Lund fick det farliga uttrycket i ansiktet.
Han var hård som flinta.
Tobbe gav sig utan strid.

Oskar Lund vände sig mot Siv.

– Nu är det över, sa han.

Siv reste sig.
Hon svepte handduken om sina ben.

– Jaa, sa hon. Det är över. Allting.

Hon och Oskar tittade varandra i ögonen.
Han nickade. Han förstod.
Flirten dem emellan hade blivit för farlig.
Siv ville inte riskera något.
I farans stund hade hon insett hur lätt det var att
förlora allting som var viktigt.
Familjen. Per. Barnen. Framtiden.

– Du kommer att kallas till förhör på
polisstationen, sa Oskar Lund.
Jag kommer att ta ditt vittnesmål.

- Vi kommer båda två, sa Siv.
Per och jag tillsammans.

Oskar Lund åkte iväg med Tobbe.
Siv kände att Oskar också tog med sig det farliga,
den heta elden.
För hennes del var förälskelsens låga släckt.

Siv andades ut.
Oskar var en mycket tjusig man.
Men en karl som Per var vad hon ville ha.
Per brydde sig bara om Siv.
Han omfamnade henne.

- Varför lämnade jag dig ensam? viskade Per.
Kan du förlåta mig?

- Det var jag som var dum, sa Siv.
Jag ville vara ensam.
Jag ville att ni skulle gå.
Det vill jag aldrig mer.

Bonden Andersson harklade sig.

- Ursäkta mig. Jag går hem nu.

- Jaha, sa Per

Vi följer med och hämtar barnen.

- Barnen, sa bonden Andersson.

De vill säkert inte komma hem.

Inte på flera timmar.

De och jag ska bygga burar till kycklingarna.

Bonden Andersson vände ryggen till.

Han gick in i skogen.

Snart var han försvunnen.

Humlorna surrade. Tallen doftade.

- Du, Siv, sa Per. Vi kanske skulle börja vår semester utan barnen?

Siv skrattade.

- Kommer du ihåg första sommaren här? sa hon.

Då bar du mig över tröskeln.

Per grep henne med starka armar.

- Det minns jag.

Per bar in henne i deras kärleksnäste.

Siv kände sig lätt som en fjäder.

Det var en underbar början på semestern.

En underbar början med en underbar man.

Hennes man.